

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Ívfény a folyosón**

1. Csend a Miri Csemegében

Kata Szikra

Délután három óra múlt, de a Miri Csemege csilingelő ajtaja még mindig nem nyílt ki. Ida egyre sűrűbben pillantott az órájára, csípőre tett kézzel, ingerülten lépegetve a szűk pult mögött. A bolt fülledt levegőjében a prémium kávé és a friss fűszerek illata keveredett, ám az asszony keblét elöntő, forró szorongás hamar átvette az uralmat. Miri sosem késik az iskolából értesítés nélkül, pláne nem egy ilyen feszült napon.

A lépcsőház hűvösében Kovács Tibor tűnt fel, drótkeretes szemüvegét törölgetve. Az idős villanyszerelő lassú léptekkel ereszkedett le a földszintre, láthatóan zaklatottan.

– Nem látta a kislányt, Tibor bá? – kiáltott ki Ida a kinyitott ajtón át, s hangjában a szokásos kimért határozottságot felváltotta a nyers, anyai pánik.

– Nem, Bella kedves, de szétnézek az udvaron – felelte szaggatottan az öreg, miközben gyanakvó tekintettel mérte végig a sötétedő lépcsőfordulót.

A házban a lakók figyelő tekintete azonnal a gangra szegeződött. A szuterén fojtogató homályában Miri eközben egy elhagyatott tároló mögött lapult, lélegzetvisszafojtva. A kislány csupán egy elveszett macskát követett le a lépcsőn, de odalent olyan fojtott suttogást hallott meg az orvosi rendelő hátsó ajtaja felől, amit nem lett volna szabad meghallania: szoros kötegekbe font pénzekről és eltitkolt receptek áráról esett szó.

2. A törölt adatok súlya

Péter Szikra

Dániel a biztonsági zár kattánása után még hosszú másodpercekig a nehéz faajtónak támasztotta a hátát. Mellkasa szaporán emelkedett, a sötét előszobában csupán a szobából kiszűrődő kék monitorfény rajzolt éles, hideg vonalakat a parkettára. Tenyerében a telefon kijelzője lassan elhalványult, de a névtelen fenyegetés szavai beleégtek a pupillájába: A rendszer nem felejt.

Kényszeres mozdulattal újra feloldotta a képernyőt. Az ismeretlen számról érkezett üzenet nem hagyott nyomot a hálózatban, a tegnap éjjel letörölt adatsorok emléke mégis jéghideg gombócként nehezedett a gyomrára. Pánikba esve frissítette a levelezését, átfutotta a céges felhőtárhely utolsó bejegyzéseit, de a hozzáférést már

kíméletlenül letiltották. Tegnap, amikor a hitelek és a digitális kiégés szorításában megnyomta a törlés gombot, még azt hitte, ezzel végleg elvágja a szálakat maga mögött. Nem számolt azzal, hogy a virtuális lábnyomok kísérteni fognak.

Odakint, a lépcsőházban Fekete Zoltán kimért, szabályos léptei visszhangoztak a betonon; a közös képviselő ma is megtette szokásos, rigolyás ellenőrző körét a folyosókon. Dániel az ajtó kémlelőnyílásához lépett, de csak a kihalt linóleumot látta. Tudta, hogy a falak túloldalán nemcsak Erzsébet néni szigorú tekintete les rá, hanem valaki más is, aki pontosan tisztában van a tegnap esti elhamarkodott tetteivel. A készülék újra rezgett a tenyerében, s a felvillanó fényben Dániel elszürkült arca tükröződött vissza a sötét üvegről.

3. Ívfény a folyosón

Zsombor Dénes

Dániel még a kilincset szorongatta a bezárt ajtó mögött, miközben a névtelen SMS szavai beleégtek a retinájába, amikor a padló váratlanul rezegni kezdett a talpa alatt. A szomszédból mély, torzított gitárbőgés csapott át a vékony falakon: Karesz, a múltjában ragadt szomszéd ismét tövig tekerte a Marshall erősítője potmétereit. Nem tudta, hogy a hatalmas gép szívóerejét illegálisan Bendi hetedik emeleti kriptobányász hálózatra kötötte rá.

A túlfeszített hálózat alig három másodpercig bírta az elképesztő terhelést. A földszinti villanyóraszekrény felől fülsiketítő csattanás és vakító kék szikraeső kíséretében elszállt a főkapcsoló. A Vászoly utca 6. egyetlen pillanat alatt borult teljes, vaksötét káoszba. A bányászgépek monoton zúgása hörögve elhalt, a monitorok kékes glóriája kialudt, s a lépcsőházat elöntötte az égett műanyag és ózon fojtogató szaga.

– R egyenlő U per I , hát hányszor kell még elmondanom, maga primitív kókler! – ordította Dr. Bordás András a sötétben, miközben botjával dühösen verte a korlátot a fordulóban.

A lépcsőházban ablakok és ajtók csapódtak. Székely Ricsi káromkodva rontott fel a szuterénból, Enci pedig a másodikon világított rá Dániel hamuszürke arcára a telefonjával. A lakók lincshangulatban gyűltek Karesz ajtaja elé, de a zárt fa mögül csak gúnyos kacaj és üres üvegcsörrenés hallatszott. A sötétben a fenyegető csönd nem

hozott megkönnyebbülést: a hálózat halott volt, a csapda pedig bezárult.